

Salezijanski
VESTNIK

*Glasilo za salezijansko
sotrudništvo*

LETO 1941
JULIJ - AVGUST

VAŽNO!

VODSTVO SOTRUDSTVA OPOZARJA NA SLEDEČE:

1. Kadar kaj naročate, nikar ne pozabite podpisati se. Sporočite tudi kraj, kjer stanujete, to je vas, ulico in pošto.
2. Vse dopise in pošiljke naslavljajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva. Rakovnik — Ljubljana 8“.
3. Kadar pošiljate denar, Vas vljudno prosimo, da nam namen pošiljke sporočite ali v pismu ali na karti, najboljše in najbolj poceni pa je, če napišete zadaj na položnici, posebno če pošiljate za več namenov hkrati. S tem nam omogočite hitro in točno poslovanje.
4. Če letos še niste ničesar prispevali za kritje tiskovnih stroškov Salez. vestnika ali za druge salezijanske namene, nikar ne pozabite. Od Vaše darežljivosti je veliko odvisen napredek naše družbe. Bog Vam bo bogato poplačal.

Skupna pošta

POLOŽNICE. — Ker položnice z označbo v dinarjih niso več veljavne in ker je prišel odlok, naj se na položnicah beseda »dinar« nadomesti z besedo »lira«, prilagamo današnji številki Vestnika položnice z zahtevano izpremembo. Odslej se poslužujte le teh!

VESTNIK. — Radi pomanjkanja papirja bo Vestnik dokler se razmere ne izboljšajo, izhajal dvomesečno.

CASTILCEM PŘESV. SRCA. — Ker radi vojnih razmer dve tretjini častilcev in častilk ne prejema Vestnika, ne bomo

objavljali številke za službe in zadostilno sv. obhajilo. Pobožnost opravljajte kakor doslej! Kako vam je ravnati, vam pove članek „Več gorečnosti“. Pazljivo ga preberite in se točno ravnajte po njem in ga vestno izvršujte!

SKLAD MARIJE POMOČNICE. — Radi vojnih razmer letos v majniku nismo priložili položnic za Sklad Marije Pomočnice (vzgojo duhovskih poklicev). Kljub temu so se mnogi spomnili in poslali. Pokazali so, da razumejo vzvišen namen, kar naj jim Bog stoterno poplača!

NAŠI UMRLI SOTRUDNIKI IN SOTRUDNICE.

Grilc Ivana, Ljubljana;
Gradišek Terez., Zg. Stranje;
Kersnik Janez, Leše;
Plut Ana, Krvavčji vrh;

Uršič Ana, Ljubljana;
Kuntara Marija, Laško;
Jamnik Gašpar, Dol.

*V prodajalni Mladinske založbe v Ljubljani
Staci teg 30*

dobite razne mladinske knjige, najraznovrstnejše šolske potreščine, vse za pisarno, velik izbor nalivnih peres po zelo ugodnih cenah.

Mesec novih maš

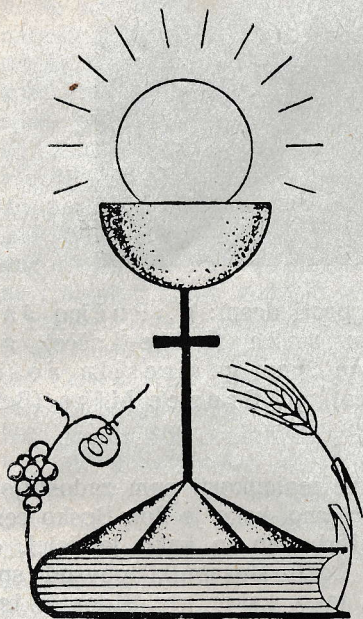
Dasiravno so izredni časi, vendar bo meseca julija šest mladih slovenskih don Boskovih sinov prvič pristopilo k oltarju in bodo zapeli svojo novomašno glorio. S tem se jim iz-

don Bosku. Pretekli mesec smo praznovali, na tihem seveda, stoletnico njegove nove maše. Ob premišljevanju, kako je on hrepenel po tem svetem stanu in kako je potem kot duhovnik mislil, govoril in delal, bomo pač najlepše preživeli te sončne dni, ko zori pšenica in se po naši deželici razlega novomašna glorijska.

* *

Misel na duhovski stan je bila tista svetla zvezda, ki je razsvetljevala vse don Boskovo življenje. Že od mladih nog je nosil v srcu hrepenenje po tem vzvišenem stanu. Toda kdaj se mu je užgala prva iskra? To je težko ugotoviti. Ker je bil doma iz majhne, bolj hribovske vasi, ni imel priložnosti, da bi bil večkrat videl duhovnika. In kadar ga je videl, ga je videl bolj od daleč, v cerkvi, ali pa mimogrede na cesti. A vendar je misel na duhovski stan z njim vred rasla. Prvič jo je jasno izrazil, kolikor je nam znano, v svojem devetem letu. Ko so ga nekoč njegovi poredni tovariši hoteli s silo potegniti v svojo družino, se jih je otresel rekoč: „Kar tepite me, igral se pa z vami ne bom; hočem se učiti in postati duhovnik!“

Te besede kažejo, da je pogostoma mislil na to. Otroško navdušenje se je že umaknilo resnemu hrepenenju. Zato je vse svoje prizadevanje usmeril v to, da bi dosegel svoj vzvišeni namen. Kaj je vse storil, koliko pretrpel na križevem potu do svetlega

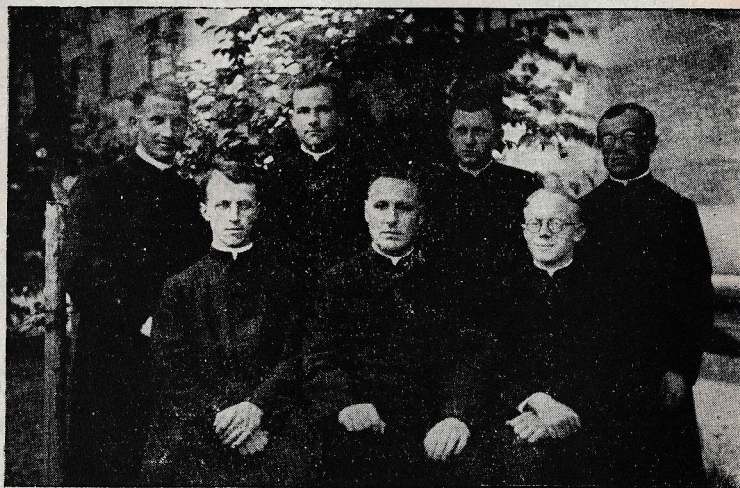
polni hrepenenje, ki so ga nosili v svoji duši že od mladih nog; dopolni se pa tudi sreča in veselje tistim, ki so zanje skrbeli in jim pomagali po strmi poti na goro Gospodovo.

In medtem, ko se veselimo z našimi novomašniki — pa tudi z njihovimi domačimi — in jim želimo, da bi mogli uspešno vršiti svojo vzvišeno službo, nam misli nehote uhajajo k

cilja. Trdo delo, poniževanje, pomanjkanje, bedenje, napor, nerazumevanje, preganjanje, vse to se mu je zdelo lahko in veselo ob misli, da ga po tem čaka Gospodov oltar, na katerem bo potem vse življenje vsak dan daroval brezmadežno Jagnje, Jezusa Kristusa v nekrvavi daritvi svete maše.

Misel na sveti duhovski stan je don Boska tudi potem, ko je postal mašnik, neprestano v nemala za gorečnost

satelju ‚Zaročencev‘, tako zameril »gospoda Abbondia«. To strogost mu je narekovalo spoštovanje do duhovniškega dostojanstva, pred katerim se morajo umakniti vse druge človeške vrednote. Zastonj so mu ugovarjali, češ da je to umetnost. Ali on je trdno ostal pri načelu, da umetnost nima pravice, smešiti Gospodove mašnike; saj pravi sv. pismo: „Ne dotikajte se mojih maziljencev“ (Ps 104, 15).

Naši letošnji novomašniki: Od leve proti desni: g. Pučko Janez (Sv. Tomaž v Slov. gor.), g. Peterlin Jože (Velike Lašče), g. Izidor Tušek (Krapina), g. inspektor Ivan Špan, g. Kreslin Jože (Črensoveci), g. Turšič Jakob (Borovnica), g. Brunec Miha (Belčinci).

v duhovniškem življenju. Duhovništvo mu ni bilo kakor obleka, ki jo oblečeš pa spet odložiš, kakor pač kaže, marveč živo življenje. In ker živeti pomeni isto kot delati in ravnati, je don Bosko zmeraj in povsod delal in ravnal kot duhovnik. Tudi v najmanjših stvareh. Nekaterim na primer ni všeč, da don Boska slikajo skoraj vedno z biretom na glavi. In vendar je tako značilno. Don Bosko ga ni nikoli odložil, zakaj to je bilo pokrivalo, ki so ga takrat nosili duhovniki v cerkvi in doma.

Drugim zopet ni po volji in se jim zdi neumljivo, zakaj je Manzoni ju, pi-

Te dve malenkosti nam zadostujeta, da spoznamo, kako je don Bosko cenil duhovniški stan in kako je želel, da bi bili božji služabniki povsod spoštovani tako, kakor gre. Kdor je bral njegov življenjepiš, se bo spomnil na mnogo dogodkov, ki to jasno dokazujejo.

Misel na vzvišenost duhovskega stanu je nadalje don Boska v nemala, da je z vso ljubeznijo skrbel za duhovniške poklice. To je bilo obče znano. Vzemimo si za primer samo eno izmed njegovih značilnih izjav.

Leta 1876. je bila slovesno izročena prometu železnica Lanzo — Turin.

V salezijanskem zavodu v Lancu je don Bosko sprejemal odlične goste, poslance, senatorje in ministre, ter se z njimi po domače razgovarjal. Ob tej priložnosti mu je eden izmed njih, zgodovinar Ricotti, oponesel, češ da vzgoji preveč duhovnikov. A don Bosko ga je zavrnil: „Ne preveč, rajši premalo, posebno če jih primerjamo s tistimi, ki gredo v državne in zasebne službe. Zares ne razumem, kako morete reči, da duhovnik ne dela prav, če si skuša vzgojiti pomočnikov. Mislim, da tudi vi, gospodje, vsi želite, da bi svojega duha pretočili v mnogo ljudi in si tako vzgojili čim več zvestih sodelavcev za obči blagor. Potemtakem je naravno, da tudi duhovnik želi vzgojiti čim več novih duhovnikov. Kaj bi rekli o vojaku, ki bi se ne trudil, da bi tudi iz drugih naredil dobre vojake? Zdravnik si želi, da bi vzgojil mnogo dobrih zdravnikov. Prav tako advokat. Zato mi, gospod profesor, ne smete zameriti, če si prizadevam, da bi v svojem duhu vzgojil sebi enakih pomočnikov, ki bodo po svojih skromnih močeh pomagali bližnjemu. Ako ne bi skrbel za vzgojo duhovnikov, bi lahko rekli, da ne ljubim svojega stanu.“

Prevzet s temi svetimi čustvi je zapisal salezijancem: „Pomnimo, da damo Cerkvi velik zaklad, ako ji poskrbimo dober poklic, gorečega duhovnika. Naj gre ta duhovnik v škofijsko službo, ali v misijone, ali v kako redovno družbo, nič ne de. Za Kristusovo Cerkev je to zmeraj velik zaklad. Zaradi pomanjkanja sredstev ne smemo odkloniti nobenega dečka, o katerem trdno upamo, da ima poklic. Izdajte vse, kar imate; v pomanjkanju pojdite tudi prosit; in če boste po vsem tem še v stiski, ne smete obupati: preblažena Devica Marija vam bo gotovo pomagala, tudi s čudežem, če bo treba.“

Hrepenenje, ki ga je gnalo, da ni omagal med trdimi težavami, brezmejna ljubezen do duhovskega stanu in gorečnost za svete poklice: to je v don Boskovi duši razrahljalo zemljo,

da je tako pognalo iz nje vse tisto neizmerno, kar je don Bosko dobrega storil za Cerkev in človeško družbo.

Koristno in lepo bi bilo zbrati njegove izreke in misli o duhovništvu. Poglejmo nekatere.

Temeljno načelo, ki ga je pogostoma ponavljal salezijancem, mu je bilo: „Duhovnik je zmeraj duhovnik. Iz vsake njegove besede se mora čutiti, da je duhovnik. Duhovnik biti pa pomeni imeti neprestano pred očmi božje koristi, to je zveličanje duš. Od duhovnika ne sme nihče oditi, ne da bi bil slišal kako dobro besedo o duši ali o večnosti.“ — Ko je nekdo rekel, da je pravi duhovnik samo tisti, o katerem veljajo svetopisemske besede: „Blagor mrtvim, kateri umrjejo v Gospodu“ (Raz 14, 13), je ta stavek don Bosko takole razložil: „Duhovnik mora umreti svetu in vsem zabavam ter hoditi za Kristusom po trdi poti težav in trpljenja.“

Da bi svojim dečkom dopovedal, s kakšnim namenom naj želijo postati duhovniki, jim je rekel: „Nihče naj si ne pravi: ‚Ko bom duhovnik, bom dobro zaslužil.‘ Duhovnik je služabnik božji in ne trgovec. Duhovnik mora skrbeti za zveličanje sebi izročeni duš, ne pa, kako bi čim boljše gospodaril.“ Glede tega je še pravil: „To, kar želim in kar poudarjam in bom poudarjal, dokler bom živ, je tole: kdor je duhovnik, bodi svet duhovnik; kdor stopi v Gospodovo dediščino, v duhovski stan, naj se ne meša v posvetne stvari, ampak naj samo za duše skrbi.“ Svojim zvestim sinovom je pogostoma ponavljal: „Duhovnikov počitek bo v nebesih.“ Kadar je govoril bogoslovcem ali kaki skupini duhovnikov, je redkokdaj pozabil omeniti: „Duhovnik ne gre nikoli sam ne v nebesa ne v pekel, temveč gredo z njim v velikem številu tudi duše, ki jih je s svojim zvestim delom in lepim zgledom zveličal ali s svojo zanikrnostjo in slabim zgledom pogubil.“ In to svojo trditev je vselej podprl s kakšno resnično zgodbo.

Takih in podobnih misli bi mogli nabrati še za dober peljaj. Vendar ne kaže, da bi preveč preizkušali potrpežljivost naših bralcev. H koncu samo to: Don Bosko, vzor in slava katoliškega duhovništva, je bil to, kar je bil, zato ker je bil duhovnik, pra-

vi duhovnik, po mišljenju in po življenju. Tako bomo lahko rekli o vsakem duhovniku, samo če bomo tudi o vsakem smeli trditi kakor o don Bosku: „In njegov svetilnik je Jagnje“ (Raz 21, 23).

Slavko Ljubniški:

BOSKO — DUHOVNIK

*Z živo vero je zavrgel
vse udobnosti sveta,
s trdnim upanjem, da delež
bo nekoč mu vrh zvezda.
In z ljubeznijo, ki dviga
ga nad šumni, bežni svet,
stopil v stan je svečeniški,
za Boga, za duše vnet.*

*V čisti duši, kakor sonce
zablestel je biser nov:
znak duhovniški. Delitelj
božjih je postal darov.
Ves prevzet z nebeško srečo
zajaj prihaja pred oltar:
Ljubav v srcu, a z obraza
sije mu nadzemski žar.*

*„On je angel že na zemlji,“
— si je mislil marsikdo, —
„ki poslalo ga človeštvu
v blagor samo je nebo.“
Mnogi radostno hiteli
v cerkev so pred žrtvenik,
kjer je maševal pobožno:
Janez Bosko, — naš svetnik.*

*Vse drugače so molili:
v Bosku gledali so vzor.
Vedeli so, pri daritvi
ga obdaja rajski zbor.
Z mašnikom so se utopili
v evharistično skrivnost;
po rokah njegovih v srca
k njim prišel je rajski Gost.*

Kako je gospod župnik prišel v vice

(Pierre l' Ermite)

„Gospod župnik!

Dajte, da Vam povem resnico!

Naša župnija mi je zelo pri srcu. Vendar je nekoliko preveč pobiranja denarja... preveč zbirk... preveč beračenja!

Preteklo nedeljo se je pobiralo za cerkev... za reveže...

V avgustovskem Glasniku ste zbirali za počitniške kolonije... decembra za dobrodelne ustanove... januarja za sveče in kadilo...

Kaj ni to nekoliko preveč?

Gospe v družbi smo vse istih misli. In v njihovem imenu Vam pišem.

Kaj bi dala, da bi mogle po dolgem času spet moliti Boga v cerkvi v svetem miru in tihi zbranosti, ne da bi nas motil vaš robati cerkovnik. Ne

veste, kako je neznosno, kar stene se tresejo in okna šklepetajo, ko gre po cerkvi ter z držajem za pušico treska ob tla in grmí s svojim silnim glasom: Za naše reveže!

Toliko brez vsake jeze.

Vaša ponižna, vdana in spoštljiva župljanka

Marija Duhardelotova r. Antare.“

*

Ob osmih zjutraj je gospod župnik dobil dolgo, srebrno zapečateni pismo. Dan se je dobro začel... Tako, kakor se spodobi za župnika! Pismo je prebral enkrat, dvakrat, ogledal si je list in pisavo... Kakšno pretiravanje!... Cerkovnik je boječ kot gosposodična iz prejšnjega stoletja... In da se stene tresejo...

Vendar si je nekoliko izprašal vest. Da je pogostoma prosil? To je res... Kako pa naj drugače?... Težave so velike... življenje je drago... To čuti tudi župnik in njegova cerkev. Najemnina za šolske in društvene prostore se je strašno zvišala. Pomnožiti je moral osebje... Vsako popravilo ga stane težke denarje. Sicer pa nikogar ne sili, da bi dajal. Samo tiho in ljubeznivo prosi.

Če bi bila gospa Duhardelotova za župnika, bi najbrž prav tako mislila kot on, zlasti takole ob koncu mesca, ko je treba plačevati.

Končno pa... bo storil, kar bo mogel... Skušal bo zadovoljiti vse, tudi gospo Duhardelotovo. Potrudil se bo, da bo mogla njegova župljanka „moliti v svetem miru in tihi zbranosti“ in da bo tudi denarna bilanca ostala v ravnotežju. Ah, kako prijetno je biti župnik!

*

Osem dni po tem se je gospa Du-

hardelotova prehladila... tako hudo prehladila... tako hudo, da je umrla.

Stopila je takoj pred sv. Petra.

„Sveti Peter, to sem jaz, gospa Duhardelotova.“

„E!“

„Moj župnik me je dobro poznal... Ravno on bere danes mašo zame... Pri mojem pogrebu bo veliko ljudi!“

Sveti Peter je okorno listal po sveji veliki knjigi, po tisti, ki je v njej vse napisano. Nato je bral in polglasno, odsekano zamrmral kako besedo. Vse je kazalo, da je bolj slabe volje: „Marija Duhardelotova, silno občutljiva... v pobožnosti površna... živela je... zelo malo duhovno življenje... Precej stvari, ki je zanje zelo slabo zadostila... Ničemurna... zelo ničemurna... Ni hudobna... toda jezik.“

Tu se je sv. Petru namrgodilo čelo: „Veliki dohodki!...“ Tedaj je sv. Peter natanko pogledal v obraz njo, ki je hotela iti v nebesa:

Rakovnik: *Prevz. g. škof dr. Gregorij Rožman v procesiji Marije Pomocnice.*

„Kaj ste storili za dobre ustanove?“
„Oh, sveti Peter, dajala sem za vse ustanove.“

„Koliko?“

„Kolikor sem mogla!“

„Koliko?“ je še enkrat pritisnil Ri-
bič.

„Ne vem!... Sem čisto zmešana!...
Toliko ustanov je bilo, da se videla
nisem iz njih. Preden sem zbolela,
sem imela v miznici sedem listkov za
podporo. Ne enega manj. Tudi za cer-
kvene potrebe moje župnije sem da-
jala.

„Da... sto frankov!“

„Za duhovske poklice...“

„Petnajst frankov.“

„Oprostite, sveti Peter... dvajset
frankov je bilo to leto.“

„Ne... tistih pet frankov je dala
neka druga oseba.“

„Oh, saj res!...“

„Tu je vse zmeraj res!“

„Pa vendar sem dajala pri vseh
zbirkah! In vsako nedeljo!“

„Deset stotink!“

„Dajala sem za škofove zavode!...
Za novčič sv. Petra... za misijone...
za sveto detinstvo!... Dajala sem...
kratko malo... zmeraj sem dajala!“

Sv. Peter jo je predrljivo gledal
čez naočnike, ko je tako hitela go-
voriti. Nato jo je kakor z udarcem
vesla ustavil:

„Ali veste, koliko ste vsega skupaj
izdajali vsa leta?“

„Nisem nikoli računala.“

„Sem pa jaz!“

„Lepa številka bo, kajne, sveti Pe-
ter?“

„Vsa leta ste vsega skupaj izdajali
217,15 Fr. Ne eno stotinko več.“

„Zdi se mi, da je to več ko dovolj.“

„»Zdi se«, kajpak vedno!“

„Se niste morebiti zmotili?“

„Tu se nikoli ne zmotimo... V teh
časih bi bili morali storiti najmanj
desetkrat toliko.“

„Ali sveti Peter... življenje je dra-
go... tako drago!...“

„Ni bilo vedno tako drago. In konč-
no vam ni delalo kdove kakšnih pre-
glavic Spomnite se samo na vašo zad-
njo obleko.“

„Slišite, mene je strah!“

„Saj vas je lahko.“

„To se pravi?...“

„To se pravi, da boste poplačevali
svoj dolg s tem, da vas bomo nekoliko
priprli v vicah.

„Ah, gospod... gospod!“

„Ne tisti, ki pravi: »Gospod, Go-
spod!...«“

*

Gospa Duhardelotova je zelo stiska-
la, ko je bilo treba dajati za dobre
namene; toda reči smemo, da z ba-
cili ni skoparila.

Ko je gospod župnik ves zasopel
pritekel, da bi ji podelil zakramente
za umirajoče, mu je zapustila kakšen
milijonček bacilov, ki so ga, dasiravno
je bil korenjak, v nekaj dneh spravili
na drugi svet.

Tako je stopil tudi on pred svetega
Petra.

Takoj je vedel, da nekaj ni prav.

Sv. Peter ga je sprejel z namrgo-
denim čelom.

„Na prvi pogled bi še kar šlo; toda
to, kar se vidi na prvi pogled, pri
nas nič ne velja. Vi ste odgovorni
za vse vaše župljane...“

„Oh, saj sem jim tako pridno raz-
lagal krščanski nauk!“

„To je že res. Vam v dobro je za-
pisano: Katekizem je dobro učil.“

„Obiskoval sem jih, pomagal...“

„Tudi to je res... Toda niste bili
dovolj odločni. Samo otroke ste v
strahu držali... Odraslih ste se pa
bali in ste bili z njimi slabotni. Zlasti
pa ste bili slabotni z župljani boljšega
stanu. Niste se jim upali odkrito po-
vedati, kaj so vse dolžni žrtvovati.
Zemeljska domovina zahteva večasi ce-

Kako boš pomagal našim misijonom in ustanovam? Pošlji nam
čim več rabljenih znamk. Če jih nimaš sam, pa poprosi zanje
pri znancih.

lo življenje. Vi ste pa zahtevali zelo malo. Bili ste človeško obzirni, kjer bi morali biti nadnaravno odločni... Z vašim molkom ste zakrivili, da so ljudje živeli razkošno, a hkrati dajali miloščino, ki ni vredna imena... Vaši župljani bodo pa plačevali dolg za ta vaš nesrečni molk.

Tako sem moral pred včerajšnjim poslati v vice, in za lep čas, eno izmed vaših ovčic, na katero bi bili morali vplivati in ste o njej pravili, da je »dobra gospa« in »odlična župljanka«. Ta odlična župljanka je sedaj — v vicah.“

„Gospa Duhardelotova?“

„Prav ta... In vi ste obsojeni, da greste za njo... seveda, za nekaj let več, ker ste bili njen pastir.“

*

In res je gospod župnik našel svojo župljanko v vicah. Pa ni bila prav nič zadovoljna. Kaj še!

„Gospod župnik, vaša krivda...“

„Gospa, tudi jaz sem po vaši krivdi tukaj.“

„Ali jaz nisem vedela!... Morali bi me bili opomniti in mi odločno povedati: »Ne delate prav! Tudi to in to je še vaša dolžnost!«“

„Nisem si upal! Se spominjate, gospa, vašega zadnjega pisma?“

„Ah!... Ko bi bila vedela!“

„In jaz... ko bi si bil upal!“

*

Med tem pogovorom pa so nečaki, dediči po gospe Duhardelotovi r. Antare, v njeni spalnici odprli železno blagajno in z veseljem šteli kupe hranilnih knjižic... rejene šope najboljših delnic... debele zavoje bankovcev, ki so ležali tu že leta in leta ter niso nikoli nikomur nič koristili.

„Dragi moj, kaj nisem pravil, da ima...“

„Že... ampak da ima toliko, pa nisem mislil!“

Rakovnik: Kip Marije Pomočnice prihaja iz cerkve v spremstvu častne straže.

Slavko Ljubniški:

POD BOŽJIM VARSTVOM

*Ko tiha noč se je spustila
in lahno legla na ravni,
v temo je skromno vas zavila,
nikjer nobene lučke ni.*

*Vaščane je objelo spanje;
iz njega črpajo moči. —
Zveličar čuje, misli nanje,
zavite v temni plašč noči.*

*Ovija krona božje čelo.
Umirajoč, na križ pribit,
raz griček Jezus zre na selo;
ves ranjen in s krvjo oblit.*

*Široko je raztegnil roke,
srčno objeti vse želi:
vaščane — ljubljene otroke.
Za slehernega On skrbi.*

*Oblak teman se z dalje bliža ...
O, nič ne boj se, srečna vas.
Ti varna si ob vznožju križa.
Varuje Jezus te vsak čas.*

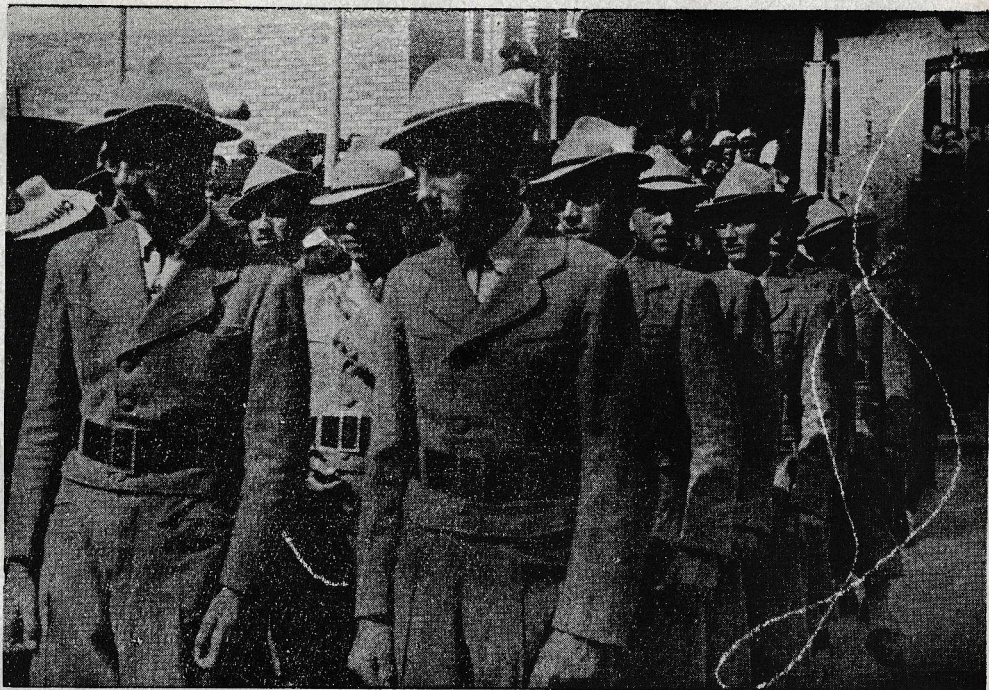
Japonski katolicizem na novih potih

Katoliška cerkev si vedno bolj prizadeva, da bi v misijonskih pokrajinah vzgojila čim več domačih duhovnikov, ki naj bi tudi prevzeli vodstvo domače cerkvene uprave. S tem hoče preprečiti nevarnost, da bi katoličani izgubili svoje pastirje, ako bi prišlo do preganjanja tujcev. V tej smeri je veliko storil že veliki Pij XI., ki je posvetil celo vrsto zamorskih, indijskih, japonskih in kitajskih škofov. Za njegovo sledjo hodi tudi Pij XII.

Tako je na primer na čelo apostolske prefekture v Miyazakiju na Japonskem, ki jo je doslej vodil salezijanec msgr. Vincencij Cimatti, postavil Japonca msgr. Frančiška Ichitaro Ideguchi. Ko je msgr. Cimatti zvedel,

kaj sv. oče želi, je takoj z veseljem podal ostavko na svojo visoko službo. Sveta stolica je njegovo ostavko in imenovanje novega apostolskega prefekta sporočila vrhovnemu predstojniku salezijancev in izjavila: „Odstop msgr. Cimattija je v veliko čast njemu in vsej Salezijanski družbi. Sveta stolica je Salezijanski družbi iz srca hvaležna za plemenito delo, ki ga opravlja na Japonskem; in upa, da bo tudi nadalje delala tako požrtvovalno kot doslej in še bolj ter da jo bo spremljal poseben božji blagoslov, ki ga Bog nikomur ne odreče, kdor se trudi edinole za čast božjo in zveličanje duš.“

Važno spremembo je msgr. Cimatti, ki je obenem tudi inspektor salezijan-

Rakovnik: *Oddelek slovenskih fantov v krojih ZFO v procesiji Marije Pomocnice.*

skih ustanov na Japonskem, sporočil vrhovnemu predstojniku v naslednjem pismu:

»Prečastiti gospod Ricaldone!

Nekoliko sem se obotavljal, ali naj naznanim novico našim dobrim prijateljem, sotrudnikom in dobrotnikom. Ali zakaj bi je ne? V današnjem svetu nastajajo spremembe, ki so še pred kratkim spadale v deželo sanj in domišljije, a so danes čista resnica. Tako je tudi na Japonskem, v deželi vzhajajočega sonca in cvetoših češenj. Vzgoja domačega klera, ta davni sen starih in novih misijonarjev in nujni pogoj za razvoj katoliške Cerkve v tej mogočni državi, zavzema spricho novih dogodkov, usmerjenih v to, da združijo in poenotijo vse sile japonskega cesarstva, vedno hitrejši in močnejši tok. Celo vrsto japonskih škofij, vikariatov in apostolskih prefektur so že prevzeli rojeni Japonci. Tudi naša apostolska prefektura v Miyazakiju je zamenjala stražo. Tako se zmeraj bolj

približuje dan, ko bo krmilo katoliške Cerkve na Japonskem popolnoma v rokah domačinov. S tem pa seveda ni rečeno, da delo in navdušenje evropskih misijonarjev ne bo več potrebno. Tudi za naprej bo dosti dela za vse.

Tako bodo tudi don Boskovi sinovi še z večjo in bolj živo vero nadaljevali svoje apostolsko delo, pa naj bo v drugi, tretji ali četrti vrsti, to nima pomena, zakaj služiti Bogu, se pravi kraljevati. Misijonarji so prepričani, da je predvsem japonski kler poklican, da prilagodi Cerkev težnjam moderne Japonske; dalje so prepričani, da bodo te nove, mlade in kipeče sile — da povem s papeževo besedo — „zaradi svojega rodu, mišljenja, čustvovanja in izobrazbe laglje pridobile svoje rojake, da se bodo dali poučiti v sv. veri; kakor tudi iz vseh drugih vzrokov, ki sta jih navedla velika misijonska papeža, ki sta preroško gledala v prihodnost, kakor bi slutila današnje

razmere. V tem prepričanju torej misijonarji izročajo svojim duhovnim sinovom vodstvo in upravo mlade japonske Cerkve. Tako bodo bolj prosti zunanjih skrbi in se bodo bolj posvetili duhovnemu apostolatu, bolje utrdili obstoječe ustanove ter bolj stanovitno in požrtvovalno zbirali in vzgajali mlade japonske poklice. Treba je torej sejati, sejati s polnim periščem; oni, ki pridejo, bodo pa želi... Sicer pa nam evangelij in zgodovina prve Cerkve jasno kažeta, kako je ravnal Jezus in kako so delali apostoli: Jezus pošlje dvanajstere po svetu... in dvanajsteri gredo in postavljajo med kristjani za škofe novokrščence, novospreobrnjence.

Tudi na čelo pokrajinskega semenišča v Tokiu je Cerkev postavila pristnega Japonca. Tako sta si krščanska resnica in japonska kultura prijateljsko podali roke in končno začeli podirati stare predsodke, ki so doslej ovirali, da se božji Zveličar ni mogel v teh krajih udomačiti.

Na zborovanju japonskih škofov je apostolski delegat takole označil njihovo nalogo: „Delo za prilagodevanje še daleč ni končano; zmeraj bo treba še kaj zboljšati in popraviti. In ta potreba se čuti tem bolj, čim bolj Cerkev napreduje. S tem, da spremenimo taktiko, nikakor nočemo kritizirati delo naših prednikov. Čim bolj se znajo misijonarji pri svojem delu priladiti času, kraju, navadam in kulturi danege naroda, tem lepše uspehe bodo imeli. Da, da: „Jezus Kristus včeraj in danes, isti tudi na veke“ (Hebr 13, 8). Ali njegovi nauki so namenjeni dušam, ki so navezane na gmoto in razvijajo svoje delovne sile le v določenem okolju. Zato misijonar, ki se ne zna duhovno prilagoditi okolici in življenjskim navadam ljudi, ostane zmeraj tujec in si ne more pridobiti duše. Treba se je torej prilagoditi materialno in duhovno! Ah, če bi se znali vživeti v te naše ljudi, da bi bili, kakor pravimo, v njihovi koži!... Kako lepo bi se razvijalo naše delo! Ako se

Rakovnik: *Oddelek deklet v krojih ZDK pri procesiji Marije Pomočnice.*

Rakovnik: *Belooblečeni otroci v procesiji Marije Pomočnice.*

pa trdovratno držimo našega načina mišljenja in življenja, ki smo se ga naučili v mladosti, je velika nevarnost, da si odtujimo duše... in tedaj?

Popolnoma sem prepričan, da če bi naši veliki katoliški modroslovci, živeli danes n. pr. na Japonskem, bi gotovo čisto drugače podajali katoliške verske resnice. Vsa osvajalna moč katolicizma mora v tem značilnem misijonskem okolju na Japonskem prihajati od znotraj, iz japonskega duha. Zakaj kakor se je ta narod politično in kulturno povzpел tako visoko iz sebe, iz svojih naravnih, od Boga danih darov: tako mora na verskem torišču tudi mlada Cerkev iz svojih lastnih duhovnih zakladnic zajemati vse, kar potrebuje, da se razvije, razširi in utrdi.

Japonska si je osvojila vso moderno tehniko; vse, kar se ji zdi koristno, je privzela in priznala za svoje. Prav tako pa se mora tudi misijonstvo docela vključiti japonskemu narodnemu življenju. Japonski duh znova z veliko

silo oživlja in se obnavlja ter zametuje vse, kar diši po tujščini. Iz tega je razvidno, kako velika nevarnost preti krščanstvu, ako pravočasno ne zabriše vse tuje sledi.

„Lepe besede,“ mi kdo poreče, „toda kaj ste vi doslej storili, kaj delate v teh okoliščinah?“ To, kar sem zapisal, mislim, da več ko dovolj potrjuje zgodovinsko važne ukrepe, ki jih je Cerkev storila za svojo mlado ustanovo na Japonskem. Mi pa: 1) molimo, molimo, molimo; 2) držimo se navodil sv. Cerkve in tako skušamo še naprej posredno ali neposredno izvrševati svoje dolžnosti; 3) in to bomo delali s salezijansko preprostostjo do konca.

Pri tem nam pomagajte, ljubljeni oče, tudi Vi in z Vami vsi sobratje, prijatelji in sotrudniki: Molimo, molimo, molimo in z vsemi silami delajmo za domače poklice po vsem svetu.

Vaš vdani v Gospodu

msgr. Vincencij Cimatti.

PO SALEZIJSKEM SVETU

Prisrčna proslava praznika Marije Pomočnice na Rakovniku

Letošnje praznovanje Marije Pomočnice je bilo res nadvse lepo in prisrčno. Takole ga popisuje ljubljanski »Slovenec«:

„Že več kot trideset let se prvo nedeljo po 24. maju na Rakovniku slovesno obhaja praznik Marije Pomočnice kristjanov. Pod tem imenom, ki ga je vnesel v lavretanske litanije papež Pij VII. in ki ga je populariziral mladinski apostol sv. Janez Bosko, oznanjajo salezijanci po vsem svetu slavo Matere božje; kamorkoli pridejo, povsod rastejo cerkve, posvečene Mariji Pomočnici. Tudi na slovenski zemlji so zgradili prelepo cerkev te vrste — na Rakovniku v Ljubljani.

Tu je bilo včeraj zopet proščenje, ki je tako po zunanjem sijaju kakor po številni udeležbi pobožnih romarjev nedvomno ena od največjih verskih slovesnosti, kar smo jih zadnje čase pri nas doživeli.

Že v soboto popoldne so se proti Rakovniku zgrinjale velike množice romarjev iz Ljubljane in iz okolice, ki so dvakrat do zadnjega kotička napolnile prostorno cerkev: ob pol štirih in ob pol osmih. Prvikrat je opravil božjo službo eden izmed vrhovnih predstojnikov Salezijanske družbe, g. dr. Peter Tirone, ki je že pred nekaj dnevi prihitel iz Turina, drugič pa zavodski ravnatelj g. dr. Franjo Blatnik. Posebno lepa je bila večerna pobožnost. Letos je zaradi zatemnitve odpadla običajno rimska procesija, ki se je sicer v mraku razvila po bližnjih

ulicah ob nedopovedno lepi razsvetljavi cerkve in zavoda; zato pa je bila slovesnost v cerkvi tem prisrčnejša in tem bolj obiskana. Pa tudi trajala je — lahko rečemo — vso noč. Odhajali so sicer obiskovalci, toda prihajali so zopet novi in novi in tako je bila cerkev neprestano polna. Od enajstih do dvanajstih je bila molitvena ura pred Najsvetejšim: stotine in stotine vernikov se je sredi tihe noči v eni sami molitvi klanjalo pred evharističnim prestolom.

V nedeljo dopoldne so bile sv. maše brez prestanka od 5 do 12: nepretrgana služba božja, nepretrgano spovedovanje v obleganih spovednicah, nepretrgana delitev sv. obhajila. Malo pred 10 se je pripeljal sam prevz. g. škof dr. Rožman, ki ga je sprejela pred vhomom v cerkev duhovščina z gg. stolnimi kanoniki dr. Klinarjem, dr. Žerjavom in dr. Zupanom; pri sprevedu v cerkev pa mu je zbor gojencev ob spremljavi opernega orkestra zapel veličastno Kimovčevo »Ti si Peter«. Isti zbor je pod taktirko g. sal. Silvina Miheliča dovršeno spremljal njegov slovesni pontifikal z izvajanjem »Misse Lorete« glasbenika Rihovskega.

Med sv. mašo je prevzvišeni s prižnice spregovoril zbranim vernikom v prenapolnjeni cerkvi in številnim romarjem okoli nje zares tople in očetovske besede, ki so bile govorne iz srca in našle pot v srce: o strahotah vojne in nje grozotnih posledicah ter o moči Marijine priprošnje, ki si jo

móramo izprositi z molitvijo, z deli ljubezni in z izpolnjevanjem božjih zapovedi. Tehtne so bile njegove besede in izgovorjene na pravem mestu ter o pravem času; zato so na vse navzoče napravile neizbrisen vtis.

Popoldne pa je bila najveličastnejša slovesnost: nedopovedno lepa procesija s kipom Marije Pomočnice.

Ob pol štirih je stopil na prižnico salezijanec g. Farkaš, ki je poslušalcem prikazal Marijo kot Pomočnico v trpljenju: stala je ob strani svojemu Sinu v najhuših trenutkih njegovega življenja, zato podpira tudi svoje otroke v dnevih preizkušenj in podpira cele narode.

Takoj po pridigi pa se je začela razvijati po bližnjih ulicah procesija, ki je tudi za Ljubljano redkost. Nepregleden je bil špalir romarjev iz Ljubljane in s podeželja, ki je spremljal procesijo na njeni dveurni poti; če cenimo število vernikov v špalirju

na 20.000, smo povedali rajši premalo kakor preveč.

Procesija sama pa je marsikomu izvabila solze v oči: stotine in stotine belooblečenih deklic, nešteto mladine od predšolskih otrok do zastavnih fantov, tri salezijanske godbe, številni možje vseh stanov in slojev, dvajset Marijinih družb iz Ljubljane in okolice s prapori in zastavami, častna četa ZFO, 150 slikovitih narodnih noš in prav toliko ministrantov, redovnice in duhovščina s prevzv. g. škofofom na čelu — vse to je stopalo pred kipom Marije Pomočnice, ki se je ves v cvetju in zelenju pomikal po ulicah v rakovniški sosesčini. Za kipom samim pa so se razvrstile prav tako nepregledne množice deklet, gospodičen in žena s častno skupino ZDK na čelu. Pri vsem tem pa je vladal povsod vzoren red, za kar gre zasluga naši policiji in Kr. Karabinjerjem.“

*

Rakovnik: *Pisana vrsta slovenskih narodnih noš spremlja Marijo Pomočnico po rakovniških ulicah.*

Utrgan cvet

»Dne 26. maja je zadela naš „Dekliški dom“ težka izguba. Zapustila nas je za vedno naša draga s. Julijana Luskar.

Pokojna je bila iz dobre, globoko verne slovenske družine v Št. Vidu na Planini. En stric in dva brata sta duhovnika, ena sestra in teta sta redovnici. Mala, nadarjena in izredno živahna Julka ni kazala, da bi se „ponunila“. Starši so jo poslali v šolo v Banjaluko, kjer je je z odliko dovršila malo maturo. Takoj se ji je ponudila lepa služba na pošti v Št. Vidu, ki jo je nekaj časa tudi opravljala. V

svetu ji je bila zagotovljena najlepša bodočnost; zaradi svojega lepega, odkritega in šaljivega značaja je bila povsod priljubljena. Svet ji je laskavo ponujal polno kupo posvetnega veselja. Vsi so pričakovali, da bo mlado, živahno in nadarjeno dekle hlastno seglo po opojni čaši. Toda ne! Njeno srce je gorelo za nekoga drugega, za — Jezusa.

Z osemnajstim letom je mlada Julijana stopila v Družbo Hčera Marije Pomocnice. Zapustila je ljubljeno družino in domovino ter šla za klicem božjega Zenina v neznano tujino. Deset let je preživela v Italiji v različnih zavodih naše družbe. Poučevala je glasbo in risanje, več let je bila tudi nadziraljica gojenk. Bila jim je prava sestra. „Če se nam je strgal rokav, zamazala ruta, če smo si zaželele lepega napisala ali drobne sličice na duhovnem šopku — z eno besedo — v vsem smo našle pomoč pri blagi s. Julijani. Nikoli nam ni ničesar odrekla.“ Tako piše neka njena bivša gojenka. In v resnici je bila vsem vse, nase pa je pozabljala.

Ko je leta 1938. že bolna prišla na Slovensko (dve leti jo je namreč že mučila težka neozdravljiva bolezen, ki pa ji je vendar še dopuščala delovati med ljubljeno mladino), smo je bile vse izredno vesele. Zavedale smo se, da je z njenim prihodom prisijal v naš revni domek svetel sončni žarek, ki nam bo dobrodošel zlasti v temnih urah preizkušanj in trpljenja, v prvih težavah. In res, težko težko ga pogrešamo, odkar je ugasnil.

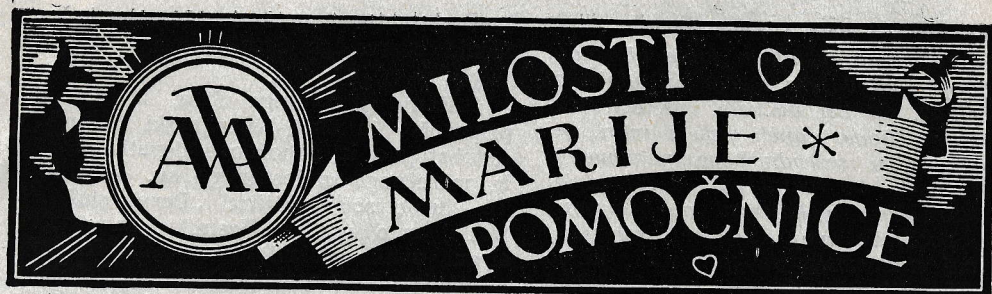
Samo tri leta je preživela z nami, a ta kratka doba je bila dovolj dolga, da smo jo prisrčno vzljubile in z nami vsi, ki so jo poznali. Zapustila nam je bogato dediščino prelepih zgledov. Veliko je trpela zaradi bolezni, ki jo je zlasti na spomlad silno mučila, tako da se ni mogla skoraj več premikati. Kljub temu je ostala vesela in ni izgubila svojega navadnega vedrega smehljaja. S prijetnimi šalami je celo skušala prikriti svoje hude bolečine. Letošnjo pomlad se ji je bolezen znatno poslabšala. Zdravnik ji je svetoval spremembo zraka in popoln mir. Radi tega so jo predstojnice poslane v njen rojstni kraj k mami, kjer naj bi manj občutila strah in grozoto vojske. Tega je bila vesela, vendar se je silno težko ločila od nas, kakor bi slutila, da se nikoli več ne povrne.

Redovne obleke tudi doma kljub nevarnostim ni hotela odložiti. Preveč jo je ljubila; v poročni obleki se je želela srečati z božjim Zveličarjem, ki je njeno dušo že dolgo pripravljaj in očiščeval v trpljenju.

A čakala jo je še zadnja težka preizkušnja. Kaj se je godilo v njeni duši, ko je videla in živo občutila te grozote, ve edino le Bog. Gotovo je le to, da je darovala Bogu svoje mlado življenje kot žrtev za preganjane brate.

Pred smrtjo si je goreče želela duhovnika. Jezus je svoji zvesti nevesti izpolnil tudi to poslednjo željo. Prispel je sivolas župnik, ji podelil sv. popotnico in jo spremil k večnemu počitku.

Draga sestra! Ne bomo več slišale tvoje žive, nasmejane pesmi, tvojega sončnega smehljaja, bistroumnih in vedrih tvojih dovtipov s katerimi si nam razodela skrivnost svoje svetosti, ki je bila: osrečevati, razveseljevati druge ter pozabiti nase. Vendar smo trdno prepričane, da ostaneš med nami, kot si obljubila v zadnjem pismu: „Sedaj sem in vam bom bliže kot kdaj koli poprej...“ Zato draga s. Julijana, ne pozabi na nas sedaj ko ti je lepo pri Bogu. Ti poznaš naše težave in potrebe, saj si z nami delala in trpela. Moli za nas! Priporočaj Mariji našo redovno družino, zlasti njen razcvet na Slovenskem, prosi za svojo preizkušeno domovino, ki si jo tako ljubila in ki je tebi — prvi med našimi sestrami — pripravila sladek počitek v svoji domači zemlji.

MILOSTI MARIJE * POMOČNICE

Letošnji praznik Marije Pomočnice kristjanov je iznova pokazal, in še bolj ko v prejšnjih letih, da Slovenci ljubijo Marijo in vse zaupanje v teh težkih preizkušnjah stavijo vanjo. Namen letošnjega slavlja je bil, da bi izprosili „srečen konec vojske“. Slovenski narod čuti in čuti bolj ko drugi narodi, da je njegova srečna bodočnost mnogo odvisna od izida te vojske. Prav zato je v tolikem številu prihitel na Rakovnik k Pomočnici kristjanov in z živo vero in zaupanjem molil in klical k Mariji.

Ne nehajmo moliti! Molimo še nadalje, vsak dan molimo in zaupno kličimo: „Marija Pomočnica kristjanov, vzemi v varstvo slovenski narod!“

Strašek Terezija iz Maribora se zahvaljuje za pomoč v važnih zadevah. — *Matjašič Neža* iz Rakovca se je v veliki stiski zaupno zatekla k Mariji in obljubila dar, če bo uslišana, in bila je uslišana. — *Božič Terezija* iz Št. Vida pri Stični je prosila za zdravje in je dosegla, za kar je prosila. — Za isto milost se zahvaljuje *Pešec Jožefa* in pošilja zahvalni dar. — Stolni kanonik *Josip Volc* se zahvaljuje Mariji Pomočnici kristjanov, sv. Jožefu in sv. Janezu Bosku za rešitev iz dolgotrajne bolezni. — *Gregorač Franciška* iz Idrije izreka zahvalo za več uslišanih prošenj. — *Golob Marija* se zahvaljuje za ozdravljenje noge. — *Mlakar Marija* iz Ljubljane je prosila Marijo za zdravje in bila je uslišana. — Za isto milost se zahvaljuje *Pajk Marija*. — *Lekan Ivan* iz Zagradca pošilja 20 din za Marijin sklad kot dar za večkratno uslišanje. — *Apih A.* iz Ljubljane izreka zahvalo za uslišano prošnjo. — *Podboj Tereza* iz Vel. Lašč pošilja zahvalni dar za več po Mariji doseženih milosti. — *A. C.* iz Stožic pošilja v zahvalo 100 dinarjev za srečno prestano operacijo. — Enak zahvalni dar pošiljajo *Stebih Ana* iz Ljubljane, *F. M.* iz Ljubljane in *Z. M.* iz V. Zahvaljujejo se za razne po Mariji Pomočnici kristjanov dosežene milosti. — *A. K.* se zahvaljuje za večkratno uslišanje in pošilja zahvalni dar 50 dinarjev.

— *L. M.* iz Olševka se lepo zahvaljuje Mariji Pomočnici kristjanov za srečno vrnitev vseh treh sinov iz vojske kakor tudi za zboljšano zdravje. — *B. G. A.* z Rakovnika se zahvaljuje Mariji Pomočnici za izkazano milost. — *Jelka Medvedova* za srečno vrnitev sina Dušana iz vojske.

SOTRUDNIKI! SOTRUDNICE!

Vojna vihra je tudi salezijanskemu sotrudištvu zadala težke udarce. Medsebojno pismeno občevanje se je ustavilo. Nekdanje živahno delovanje je radi pretrganih zvez skoraj zamrlo. Obiski blagih sotrudišnikov in sotrudičnic, ki so zlasti v poletnih dneh tako radi prihajali na Rakovnik, so se razredčili. Neusmiljena vojska, ki biča svet, niti sotrudištvu ni prizanesla. To čutimo zlasti mi, ki nam je sotrudištvu največja opora.

Vojna vihra nas je raztrgala. Velikemu delu sotrudišnikov in sotrudičnic niti ne moremo pošiljati Vestnika. Ločila nas je, a ni nas zatrla. Nekdanja medsebojna ljubezen je ostala in nas veže, četudi smo ločeni. Prepričani smo, da Vaša ljubezen in naklonjenost, blagi sotrudišniki in sotrudičnice, tudi v prihodnje ne bo zamrla. Ostane naj živa, dokler se ne povrne mir, ki bo spet omogočil medsebojno sotrudišniško delovanje! Tedaj se

bomo oprijeli dela z novo krepko oljo, s katero bomo v kratkem popravili škodo, ki jo je radi vojske trpelo sotrudištvu.

Zelimo, da vsi učakate veselega trenutka, ko bomo zapeli pesem miru, vsi zdravi, polni sotrudiškega poguma in dobre volje. Do takrat naj pa sotrudiški in sotrudnice, s katerimi ni pretrgana vez, pomnože svojo delavno gorečnost in naj nadomeste veliko škodo, ki jo trpi Salezijanska družba, ker je toliko dobrih sotrudiškov in sotrudnic odtrganih od središča!

VEČ GORECNOSTI!

Jezus se je prikazoval sv. Marjeti Alakok in ji priporočal, naj širi češčenje božjega Srca. Častilec tega Srca je obljubil veliko plačilo v življenju, ob smrtni uri in po smrti.

Tudi Salezijanski Vestnik je hotel imeti majhen delež pri širjenju tega češčenja. Ze pred več ko dvajsetimi leti je začel govoriti o tem češčenju in je priporočal pred vsem mesečno zadostilno sv. obhajilo in pobožnost devetih služb. Pristopilo je mnogo častilcev in častilk, zlasti v prvih letih. V zadnjem času se je pa število novih častilcev zmanjševalo. Le tu in tam se je oglasil kak nov častilec oziroma častilka. Kaj je vzrok te mlačnosti? Zdi se, da je sedanji mladini bolj pri sreju to, kar koristi telesu, kakor to, kar koristi duši: bolj šport, telovadba, izleti, zabave, kakor skrb za dušo. Zato ni čudno, če Bog biča svet s težkimi kaznimi. S čimer kdo greši, s tem je kaznovan. Ljudje so se oddaljili od Boga, Bog se je s svojimi dobrotami oddaljil od ljudi; ljudje so prezirali Cerkev in božjo službo, Bog jim je vzel duhovnike; ljudje niso marali poslušati svete Cerkve, ki jih je tako očetovsko vabila k rednemu življenju, zdaj morajo ubogati svetno oblast, ki pod težkimi kaznimi predpisuje, kaj morajo delati in česa ne smejo; ljudje niso marali enega posta v tednu, danes imajo kar pet brezmesnih dni v tednu. In tako bi lahko našeli vse gorje, ki biča svet, in vsako gorje bi glasno vpilo: „To je kazen za greh.“

Vsi želimo, da bi čimprej prenehala bičati božja roka. Hočete pospešiti ta srečni trenutek? Vrnimo se h gorečnosti naših prednikov: varujmo se greha in oklenimo se pobožnih vaj, za katere Bog

sam obljublja bogate darove, zlasti češčenja presvetega Srca!

*
Češčenje presvetega Srca, ki ga je priporočal in širil Salezijanski Vestnik, je obstajalo iz pobožnosti devetih služb in mesečnega zadostilnega sv. obhajila. Te službe so v knjižici „Devet služb“. Doslej smo v Sal. Vestniku na drugi strani ovitka objavljali številke, ki so naznanjale posameznim skupinam, kakšna je njihova mesečna služba in kateri dan v mescu naj prejmejo zadostilno sv. obhajilo. Ker sta dve tretjini teh častilcev odtrgani in ne morejo prejemati Vestnik, naj si odslej vsak častilec sam poišče službo, ki jo bo opravljal, in dan za zadostilno sv. obhajilo. To je lahko. Da najdeš, katero izmed devetih služb boš opravljal v mescu, naredi prvi dan v mescu devet listkov in na vsak listič zapiši eno devetih številok. Teh devet listkov zberi v posodi in potem vleci. Številka, ki jo potegneš, ti pove, katera služba ti je določena za dotični mesec. Nato se potrudi, da boš vsak dan pobožno opravil odmenjeno službo. Enako stori za zadostilno sv. obhajilo. Pripravi toliko lističev, kolikor dni je v mescu in zapiši na vsak listič eno izmed številok. Potem vleci. Listič, ki ga dvigneš, ti označi dan, kdaj želi Jezus, da opraviš zadostilno sv. obhajilo.

V več krajih se že sami poslužujejo te pobožne navade. Zadnji dan mesca se vsi častilci in častilke zbero na sestanek. Na sestanku vsak častilec oziroma častilka dvigne listič, ki označi njegovo službo, in drug listič, ki označi dan za zadostilno sv. obhajilo. V nekaterih krajih opravi to delo ena sama oseba in potem obvešča posamezne častilce in častilke o službi in sv. obhajilu.

Ali bi se ne mogla tudi v naših krajih uvesti ta lepa navada? Ali bi se ne našli tudi v naših krajih apostoli, ki bi na ta način širili in pospeševali češčenje presv. Srca? Poskusite in prepričali se boste, da je mogoče, in ne le mogoče, prepričali se boste, da je to apostolstvo sladko in združeno z velikimi duhovnimi koristmi.

Kdor želi pristopiti k češčenju, naj pošlje svoje ime na „Vodstvo salez. sotrudištva, Rakovnik, Ljubljana 8.“ Istotam se dobi knjižica „Devet služb“, ki stane s poštnino vred 0,60 lir.

SALEZIJSKI VESTNIK izhaja vsak mesec. Letno stane 6 L (za inozemstvo 10 L. Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna Rakovnik - Ljubljana. Predstavniki lastnika in tiskarne: dr. Jože Valjavec.

Urednik: Tone Vodè.

Nove knjige

SALEZIJANSKE KNJIŽICE,

ki so se prav zadnji čas pred vojsko tako obetajoče razvijale, so bile zaradi novih meja, tekočih po sredi slovenskega ozemlja, zelo prizadete. Vendar jim to ni vzelo poguma. Hitro so se vživele v nove razmere in nemoteno izhajajo naprej in izvršujejo svoj vzvišeni apostolat. Prav v zadnjem času je izšla cela vrsta pomembnih knjižic, tako pomembnih in zanimivih, da so se za nekatere kar stepli in jih ni več dobiti, ker so pošle. Naj jih tukaj na kratko omenimo.

LE ENO JE POTREBNO. Spisal dr. Fr. Knific. „Knjižic“ št. 175. Govori o pomenu, potrebi in načinu duhovne obnove ali sv. misijona. Nalegala je na laskavo priznanje povsod, zlasti tam, kjer so imeli misijon. Je že pošla.

MATI VZGOJITELJICA. Spisal Fr. Vogrinčič. „Knjižic“ št. 176. Prijazno ilustriрана knjižica na neprisiljen način uči mater v kratkih poglavjih, kako naj vzgaja otroka. Veliko važnost polaga zlasti na to, kako naj ravna, da otroka obvaruje nekaterih najznačilnejših napak, kot svojeglavnosti, tatvine, ošabnosti itd., in mu vcepi najpotrebnejše kreposti. Prijetno pisana knjižica je hitro pošla.

MOŽ BOLEČIN. Spisal Leopold Povše. „Knjižic“ št. 177. V mestu Turinu na Laškem hranijo sveti prt, o katerem pravi staro izročilo, da je to tisti prt, v katerega je bil Jezus zavit, ko je bil položen v grob. Na prt se poznajo odtisi, tako pravi izročilo, Jezusovega trupla. Potemtakem bi imeli na tem prt, prepojenem z Jezusovo krvjo, najvzvišenejšo njegovo podobo; in bi bila to, poleg ostankov sv. križa, najdragocenejša krščanska svetinja... Vse to nam nadrobno popisuje in s slikami osvetljuje knjižica „Mož bolečin“.

NAŠE PRIBEŽALIŠČE. Spisal dr. Knific. „Knjižic“ št. 178. Kakor vsako leto tako je tudi letos izšla za majnik posebna knjižica o Mariji, kot nalašč primerna za te hude čase, ko smo v stiskah in žalosti. Poljudno pisana in s slikami okrašena knjižica

je povsod našla hvaležne in navdušene bralce. Pošla.

LUC SVETA. Spisal Fr. Štuhec. „Knjižic“ št. 179. To so kratke vrtnice. Trideset misli o duhovniku in duhovništvu, za vsak dan ena v mescu juniju. Živo pisana in nadvse sodobna knjižica, vredna, da jo vsakdo vzame v roke in prebere.

DOLORES. Spisal dr. Fr. Knific. „Knjižic“ št. 180. To je pomenljiva zgodba plemenitega španskega dekleta z imenom Dolores. Med kruto državljansko vojsko, ko so rdeči silovito preganjali vero in duhovnike, je Dolores hodila skrivoma od vasi do vasi, tolažila zapuščene, preganjane katoličane ter jim pomagala, zlasti duhovno, kolikor je smela in mogla. Tako jo vidimo, kako deli otrokom sv. krst; kako pomaga ženinu in nevesti, da se prav poročita, dasiravno ni nikjer nobenega duhovnika; kako pripravlja umirajoče na smrt in jih uči obujati popolno kesanje; kako skrbi za krščanski pokop umrlih katoličanov, itd. itd... Knjižica je zanimiva in vredna branja, zlasti še v današnjih dneh. Zato jo vsem najgorkeje priporočamo.

Posamezne knjižice stanejo Lir 0.50. Letna naročnina znaša 12 Lir, polletna pa 6 Lir. Vsem sotrudnikom in sotrudnicam zelo priporočamo, naj se naročijo na „Knjižice“. S tem podpirajo apostolat dobrega tiska.

JEZUS DUHOVNIKU. Spisal Jos. Schrijvers, C. SS. R. Cena broš. L. 13.30, vezano L. 17.—. Izdala in založila Ljudska (prej Jugoslovska) knjigarna v Ljubljani. — Knjiga je namenjena v prvi vrsti duhovnikom. Dobrodošla pa bo tudi pripravnikom na duhovski stan, kakor tudi njim, ki apostolsko pomagajo duhovnikom pri njih delu. Vso knjigo preveva dih Jezusove ljubezni do nebeškega Očeta, do izvoljenih duhovnih pomočnikov pri reševanju neumrjočih duš in do skupne Njegove in vseh duhovnikov matere, Kraljice Marije, kateri je lepa knjiga posvečena. Delo je tako po svoji globoki vsebini kakor tudi po izklesanem jeziku, lični zunanji opremi in lepem tisku vsega priporočila vredno.

Naše knjige

- Lemoyne - Vodè: **Sv. Janez Bosko**, v platno vezana knjiga L 22.—, po pošti 24.—.
- Dr. Jos. Valjavec: **Blaženi Janez Bosko**, broširana L 3.—, po pošti 3.60.
- Dr. Franc Knific: **Junak s pristave**, broš. L 3.—, po pošti 3.60.
- Dr. Franc Walland: **Sv. Frančišek Saleški**, broširana L 3.—, po pošti 3.60.
- Dr. Jos. Valjavec: **Nevesta presvetege Srca**, broširana L 3.—, po pošti 3.60.
- Dr. Jos Valjavec: **Mala Cvetka**, IV. izdaja, broširana L 3.—, po pošti 3.60.
- Janez Bosko - A. L.: **Mihec Magone**, broširana L 2.—, po pošti 2.50.
- Dr. Jos. Valjavec: **Vzor mladine**, broširana L 3.—, po pošti 3.60.
- Auffray - Logar: **Vzgojna metoda sv. Janeza Boska**, broš. L 4.60, po pošti 5.40.
- Dr. Franc Knific: **Pri božjem Srcu**, zlata obreza L 8.—, rdeča 6.—, po pošti 0.50 več.
- Dr. Jos. Valjavec: **Dušna mladost**, zlata obreza L 4.60, rdeča 3.—, po pošti 0.50 več.
- Dr. Jos. Valjavec: **Duhovne vaje**, zlata obreza L 6.—, rdeča 4.60, po pošti 0.50 več.
- Karg - Vodenik: **Mala skrivnost**, III. izdaja, broširana L 1.20, po pošti 1.50.
- Karg - Vodenik: **V Zveličarjevi šoli I. del**, broširana L 2.—, po pošti 2.50.
- Karg - Vodè: **V Zveličarjevi šoli II. del**, broširana L 2.—, po pošti 2.50.
- Silvin Sardenko: **Marijine pesmi**, broširana L 2.30, po pošti 2.80.
- Dr. Jos. Valjavec: **Vzor Marijinih družbenic**, broširana L 0.80, po pošti L 1.—.
- Vinko Lovšin: **Katoliški verouk**. Pomožno učilo za obrtno - nadaljevalne šole v treh delih. Vsak del L 0.80, po pošti L 1.—.
- Dr. Jerko Gržinčič: **Svete pesmi**, II. izdaja, broširano L 2.50, vezano 4.60; po pošti 3.— in 5.10.
- Dr. Jerko Gržinčič: **Miklavž prihaja**, opereta, L 20.—, po pošti 21.—. *Besedilo samo* 0.80.
- Dr. Jerko Gržinčič: **Jezuščku**, tri božične pesmi za mešani zbor, L 4.—, po pošti 4.60.
- Dr. Jerko Gržinčič: **Kristusu Kralju**, pet pesmi za mešani zbor, L 5.80, po pošti 6.50.
- Marija Pomočnica kristjanov na Rakovniku** v bakrotisku. Velikost 50×37. L 4.—, po pošti 5.—.
- Sv. Terezija Deteta Jezusa**. Velikost 46×33. L 3.—, po pošti 4.—.
- Prizori iz don Boskovega življenja**. Cela serija (12 razglednic) L 3.—, po pošti L 3.30.
- Godovne razglednice** po L 0.40.

Ako je naslovník umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8